

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. arch. P. P., U.**, zastúpený: JUDr. L. S., advokát, Š., proti žalovanému: **Daňový úrad Bratislava I**, Radlinského č. 37, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného sp.zn. 600/2100/178513/2002 zo dňa 10.12.2002, konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 308/2004-50 zo dňa 22.10.2008, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 308/2004-50 zo dňa 22.10.2008 **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením zo dňa 22.10.2008 zastavil konanie o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia – dodatočného platobného výmeru č. 600/2100/178513/2002 zo dňa 10.12.2002, ktorým mu bol vyrubený rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie 1998 podľa § 44 ods.6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.), v sume 9 416 157,-- Sk. Dôvodom na zastavenie konania podľa prvostupňového súdu je, že podaná žaloba napáda rozhodnutie, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom a navyše

žaloba bola podaná oneskorene (§ 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP), teda po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby (§ 250b ods. 1 OSP). Zásielka s rozhodnutím správcu dane bola žalobcovi riadne doručovaná a bola doručená uložením na pošte dňa 13.12.2002 a následne bola vrátená späť správcovi dane z dôvodu, že nebola v úložnej dobe vyžiadaná adresátom.

Krajský súd zdôraznil, že žalobca svoje tvrdenie o tom, že sa dlhodobo nezdržoval v mieste podnikania, resp. trvalého pobytu v skutočnosti nijako a ničím nepreukázal, pričom aj v žalobe žalobca uviedol tú istú adresu. Tvrdenie žalobcu o tom, že nemal žiadnu vedomosť o vydaní napadnutého rozhodnutia, je podľa prvostupňového súdu zavádzajúce, pretože z obsahu spisu nesporne vyplýva, že sa dňa 10.12.2002 osobne zúčastnil na prerokovaní a podpísaní protokolu o daňovej kontrole zo dňa 15.11.2002, pričom v protokole je uvedené, že bude vydaný dodatočný platobný výmer na daň z príjmov fyzických osôb za rok 1998 na rozdiel dane z príjmov fyzických osôb vo výške 9 416 157,-- Sk a z tohto prerokovania protokolu bola spísaná zápisnica o ústnom pojednávaní, ktorú žalobca podpísal. Navyše podľa § 17 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. platí, že ak si nevyzdvihne adresát písomnosť do 15 dní od jej uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nedozvedel. Je pravdou, že žalobca sa dňa 26.04.2004 dostavil pred správcu dane a vyžiadaval si kópiu dodatočného platobného výmeru, pričom s ním bola spísaná zápisnica o ústnom pojednávaní, na ktorom bola prerokovaná možnosť zaplatenia dane. V závere zápisnice je uvedené, že žalobca ako daňový dlžník, v lehote do dvoch mesiacov odo dňa spísania zápisnice oznámi, či využije možné opravné prostriedky, prípadne žalobu na súd. Žalovaný teda nezaviazal žalobcu, aby podal opravné prostriedky, resp. žalobu na súd, ale zo zápisnice iba vyplýva, že žalobca uvedené skutočnosti oznámi, ak nastanú. Na podklade uvedeného dospel krajský súd k záveru, že dodatočný platobný výmer bol žalobcovi riadne doručený a tento nepodal voči nemu v zákonnej lehote odvolanie a ani žalobu.

Proti uzneseniu krajského súdu podal odvolanie žalobca uvádzajúc, že v prípade dodatočného platobného výmeru je možné podať odvolanie len proti vyrubenému rozdielu dane, podľa § 44 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb., nie je možné odvolať sa voči dodatočnému platobnému výmeru ako takému. Toto sa uvádza aj v poučení dodatočného platobného výmeru, kde sa výslovne uvádza, že „v odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru možno podľa ust. § 44 ods. 7 citovaného zákona napadnúť len vyrubený rozdiel dane“.

Žalobca vo svojej žalobe zo dňa 25.06.2004 nenamietal len čiastku uvedenú v dodatočnom platobnom výmere, žalobca namietal zákonnosť dodatočného platobného výmeru ako takého, proti ktorému zákon neumožňuje podať odvolanie, preto má odvolateľ za to, že dôvod zastavenia konania spočívajúci v nevyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, nemá oporu v zákone.

Súd sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, že v konaní č. k. 4To 91/2007 pred Krajským súdom v Bratislave dňa 05.02.2008 bol žalobca oslobodený podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku spod obžaloby pre skutok, ktorý bol právne kvalifikovaný ako trestný čin skrátenia dane podľa 148 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, nakoľko tento skutok sa nestal.

Žalovaný teda vydal podľa názoru odvolateľa nulitný právny akt, pretože uložil žalobcovi povinnosť, ktorého realizácia je vzhľadom na uvedené skutočnosti právne nemožná – zakladá protiprávne konanie. Žalovaný uložil žalobcovi povinnosť, ktorá zakladá protiprávne konanie z toho dôvodu, že nezistoval skutkový stav dostačujúco pre posúdenie veci. Súd musí pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia prihliadať na nulitu takéhoto aktu z úradnej povinnosti, pričom súd v čase vydania uznesenia, proti ktorému smeruje toto odvolanie, vedel na základe podania žalobcu zo dňa 16.10.2008, že skutok, pre ktorý bol Ing. arch. P. P. stíhaný, sa nestal, nakoľko nebolo preukázané, že skrátil daň vo veľkom rozsahu (uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05.02.2008 č.k. 4To 91/2007 v spojitosti s rozsudkom zo dňa 21.02.2007, č.k. IT 89/2006).

Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že súd sa nedostatočne zaoberal skutočnosťou, či sa adresát v mieste doručenia zdržoval a tiež sa nezaoberal skutočnosťou, či bol adresát vhodným spôsobom upovedomený, že písomnosť bude doručovaná znovu v určitý deň a hodinu.

S poukazom na uvedené odvolateľ požiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave zrušil v súlade s ustanovením § 221 ods. 1 písm. h/ OSP v celom rozsahu a vrátil vec na prvostupňový súd na ďalšie konanie a rozhodnutie.

K podanému odvolaniu sa písomne dňa 22.12.2008 vyjadril žalovaný uvádzajúc, že správca dane pri kontrole preveroval údaje a uvedenú daň v ním podanom daňovom

priznaní a keďže daň zistená po kontrole sa odlišovala od dane uvedenej v daňovom priznaní, správca dane vyčíslil rozdiel dane dodatočným platobným výmerom (§ 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov). Keď žalobca nesúhlasil s dodatočným platobným výmerom „ako takým“, ktorý nadväzoval na prerokovaný protokol, mal možnosť a aj povinnosť v odvolaní voči nemu uplatniť svoje dôkazy nielen voči rozdielu dane, ale aj poukázať, v čom vidí nezákonnosť dodatočného platobného výmeru „ako takého“ (§ 46 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov).

Žalobca mal vedomosť o vydaní predmetného dodatočného platobného výmeru a bol mu riadne doručený, tento nadobudol právoplatnosť dňa 14.01.2003. Dňa 26.04.2004 žalobcovi, na základe písomnej požiadavky, žalovaný vyhotovil a odovzdal kópiu dodatočného platobného výmeru.

Daňový úrad Bratislava I ako žalovaný, čo sa týka merita veci sa vyjadril vo vyjadrení k žalobe zo dňa 13.12.2004 a na skutočnostiach uvedených v predmetnom vyjadrení trvá.

Žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu č. 1S 308/2004-50 zo dňa 22.10.2008 ako vecne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a preto je potrebné napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave potvrdiť (§ 219 ods. 1, 2 OSP), keďže sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 OSP), pretože žalobca podal žalobu na poštovú prepravu oneskorene.

Predovšetkým je potrebné zdôrazniť, že konanie v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou a koncentračnou zásadou, v zmysle ktorých je žalobca povinný v súlade s § 249 ods. 2 OSP v žalobe uviesť okrem všeobecných náležitostí aj osobitné náležitosti, za ktoré v zmysle § 247 ods. 1 OSP je potrebné považovať konkrétne tvrdenia žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu. Absencia takýchto tvrdení žalobcu, že vydaním napadnutého rozhodnutia bol porušený konkrétny zákon, je vadou žaloby, ktorá bráni jej vecnému vybaveniu. Podstatou koncentračnej zásady je,

že konkrétne dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia uplatní žalobca v lehote upravenej v § 250b ods. 1 OSP.

Z obsahu žaloby nevyplýva, že by v nej žalobca namietol vady doručovania napadnutého dodatočného platobného výmeru, ktorý bol žalobcovi doručený uložením na pošte dňa 13.12.2002, rovnako neuviedol a ani nepreukázal, že by sa v rozhodujúcom období nezdržiaval na adrese U.. Na podklade uvedeného sa odvolací súd stotožnil v plnom rozsahu s názorom krajského súdu a na dôvody uvedené v súvislosti s doručovaním predmetného rozhodnutia žalovaného v odvolaní už nemohol prihliadnuť, keďže neboli uplatnené v žalobe. Žaloba bola v tomto prípade podaná po uplynutí zákonnej lehoty (§ 250b ods. 1 OSP) a preto odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie krajského súdu.

Senát Najvyššieho súdu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia aj v tej časti, kde prvostupňový súd uvádza, že ak by bol preukázaný iný dátum doručenia napadnutého rozhodnutia žalobcovi, tento mohol a mal využiť riadne opravné prostriedky, t.j. podať odvolanie voči dodatočnému platobnému výmeru a následne vec riešiť žalobou na súd. Žalobca teda v každom prípade nevyužil a teda nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, ktoré sa pre rozhodnutie pripúšťajú a preto súd nemohol postupovať podľa druhej hlavy piatej časti OSP a rozhodnúť o žalobe proti správne rozhodnutiu, lebo predpokladom takéhoto postupu je, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po *vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov*, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť. Argumentácia odvolateľa obsiahnutá v bode II. odvolania, poukazujúca na § 44 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb., podľa odvolacieho súdu neobstojí, keďže citovaný právny predpis v § 46 ods.1 (v znení účinnom v rozhodujúcom období) uvádza, že **proti určeniu dane správcom dane a proti iným rozhodnutiam, pre ktoré je to zákonom ustanovené, sa účastník konania môže odvolať, ak sa odvolania nevzdal písomne alebo ústne do zápisnice.** Odvolací súd rozhodol o uvedených dôvodoch odvolania aj podľa § 46 ods. 10 citovaného zákona, podľa ktorého **odvolanie je neprípustné, ak smeruje len proti odôvodneniu rozhodnutia,** bez toho, aby súčasne bol napadnutý jeho výrok.

Odvolacie dôvody žalobcu obsiahnuté v časti III. odvolania posúdil odvolací súd ako nedôvodné pretože zákon o dani z príjmov, ani OSP neobsahujú ustanovenia, podľa ktorých by mali daňové orgány resp. správne súdy povinnosť v prípade, ak súd v trestnom konaní svojim uznesením oslobodí obžalovaného spod obžaloby vo veci skrátania

dane s odôvodnením, že nebolo preukázané, že sa skutok stal, predpísanú daňovú povinnosť zrušiť resp. zrušiť rozhodnutie daňových orgánov z dôvodu ich nezákonnosti. Trestné konanie je samostatným konaním, nezávislým od iných konaní a teda je aj nezávislé od konania v daňových veciach. Pokiaľ mal žalobca výhrady k rozhodnutiu, ktorým mu bola vyrubená daň, mohol využiť všetky opravné prostriedky na preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia.

S poukazom na uvedené dôvody Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil uznesenie vydané Krajským súdom v Bratislave č.k. 1S 308/2004-50 zo dňa 22.10.2008.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 246c OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 146 ods. 1 písm. c/ OSP.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 23. februára 2009

JUDr. Ivan R U M A N A , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková